

נשות ואנשי הרוח,

היה איזה עניין. משהו שאובחן בגיל צעיר יחסית.

משפחה אוהבת שהוא היה יקר לה מכל. הורים, אחות. ואח.

לא מעט אתגרים במעלה הדרך.

לא תמיד הבינו אותו, ולא תמיד הוא היה מובן לעצמו.

היה שלב שהוא התלבט אם לשרת, ואם כן איך ואיפה, ומה אם זה לא יסתדר.

אבל היו לו כוחות על, שהיה קשה לפספס. הוא היה חד, ומיוחד.

לפעמים פרופיל הוא רק מספר. ומה שחשוב הוא הבחירות שאתה עושה.

זו היתה שעת מלחמה. שעה גדולה. עתיד האומה על כף המאזניים.

קראו לו משה. והשבוע, בפרשת שמות, הוא נולד, וגדל, ויוצא אל אחיו.

והבחירה שלו, ליד הסנה, להתגייס- שינתה את ההיסטוריה, שלו, ועל הדרך, של העולם כולו.

אתמול, בתום ביקור במחוויה אלון, זכיתי לעמוד בטקס ההשבעה של המחזור העשירי של "תתקדמו",

השלב הראשון במסלול שירות שנועד לפתוח את שערי צה"ל בפני צעירים על הרצף.

עשרה מחזורים, למעלה מ-700 שבבר משרתים בצה"ל, עולם ומלואו.

ואני חוזר ל"קורי העכביש" של נסראללה, וחושב כמה הוא טעה: "יש לישראל כח גרעיני והכוח האווירי

החזק ביותר באזור- אבל באמת שהיא חלשה יותר מקורי עכביש" (26 במאי, 2000).

תראו לי עוד חברה, שנמצאת כשהחרב על צווארה- מעמידה מתוכה את המשאבים והקשב, למסלול

כזה. וזה לא שמישהו עושה להם טובה. הם מתגייסים כי צריך אותם. כל אחד ואחת מהם. אפשר היה

גם להיות חברה אחרת, צבא אחר, מעין ספרטה שבה אין מקום לכל הספקטרום האנושי הזה.

ומוקדם יותר, באותו היום, אני יושב בשיעור אנגלית עם מוחמד, שמעון, שוכרי, אלקנה, מנחם-מנדל,

אלידם, יובל והוד.

עולם ומלואו, כיתה מלאת חסדים.

רק לשמוע את השמות. טווח גילאים בין 19 ל-29. אנשים שהצבא ממש צריך אותם כעת. בדחיפות.

לוחם. גשש. סייבריסט. מה לא. אבל הם כאן, משלימים השכלה. מרחיבים אופק.

ושוב, קורי עכביש. וזו לא תקופה ליומרות, אבל יכול להיות שהיה צריך לעשות לחסן נסראללה, לפני

לכתו, סיור במחוויה.

והמחשבות נודדות צפונה משם ללבנון, ותל כודנה בסוריה, בביקור בפצ"ן השבוע. לוחמים שהספיקו להילחם בשלוש וחצי גזרות, איבדו חברים, חלקם (הקטן) בוגרי ה-7 באוקטובר כלוחמים. סבב מהיר, מאיפה הם: נירים, אשדוד, אייל, עפולה, אילת, ירושלים וכן הלאה. בני העיר ובני הכפר, כמו בציטוט שהוא של בן גוריון. מחוץ לחדר במוצב לוחמות באחד המערכים, קפ"ק. ואתה מתסכל על כל החבורה הזו.

ושוב, קורי עכביש.

יש לצה"ל אתגרים רבים, וחשבון נפש ארוך להשלים - אבל את מקור הכח המרכזי הזה, של היותו צבא העם - קשה מאוד להבין, וקשה מאוד להסביר, ובכל זאת ראיתי אותו השבוע - בתל כודנה, בדרום לבנון, בהר לבנים, בשיחה עם גדוד של בה"ד 1.

ואני מקווה שנהיה עדים לעוצמה הזו שוב, לרקמה האנושית הזו, שבוע הבא. אט אט, טיפין טיפין, מעט ממעט. עולם ומלואו. הלוואי ונזכה.

ויקויים פנו הפסוק: "לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב לְקִרְאָה לְשִׁבְיָם דְרוֹר".

מי ייתן,

שבת שלום

